

Hjertekammer-rock

af Louise Juhl Dalsgaard | feb 23, 2024 | Anmeldelser, Prosa

"Som barn lærte jeg, at Sandhed er et spørgsmål om forestillingsevne."

Ursula K. Le Guin

Hvordan måler man tiden: i længden eller i højden?

Hvad er et liv uden de andre. Uden nogen at kæmpe mod, kæmpe for?

Og hvis alt står stille, går i stå, giver det så mening at være til? Når alt er størknet i en samtidig al- og ingentid.

Det er på mange måder setuppet i Viggo Bjerrings fremtidsroman *Hjertets Geometri*. En verden er gået i stå, menneskene, fuglene, tiden er størknet. Kun Mads Arvesen, bogens jeg-fortæller, er tilsyneladende stadig i bevægelse. Som en anden Palle alene i verden:

"Lille Palle vågner en morgen til en verden uden andre mennesker. Han kan gøre lige, hvad han vil: styre en sporvogn, køre i brandbil, spise alt slikket i en slikbutik. Der er bare ingen at fortælle det til. Til sidst sætter han sig ind i en flyvemaskine og flyver helt op til månen – og vågner i sin seng. Var det hele bare en drøm?"

For ligesom Palle er Mads Arvesen vågnet i sin lejlighed på Amager til en verden befolket af stivnede væsner: To børn i gården nedenfor hans vindue står som fastfrosset midt i en leg. En solsort hænger i luften lige over hans vindue, ubevægelig. En ung fyr på en bænk er fanget med åbentstående mund – midt i et gab.

Ja, selv Mads' trofaste kioskejer står som forstenet med ryggen til døren, stivnet i arbejdet med at sortere konserver på hylderne. Sikke en skæbne at stå sådan, med udsigt til dåser med torskerogn, flåede tomater, fiskeboller.

Hvad stiller man op med sådan en virkelighed?

Hvorfor leve, hvis ikke der er nogen at leve for.

Hvorfor spise, hvorfor trække vejret, hvorfor "hvorfor?"

Ja, Mads sætter sig for at bryde det stivnede, det stillestående. Han vil genstarte tiden, virkeligheden, menneskeheden. Stilstand er fremskridtets værste fjende.

Men hvordan gør man det: Hvor starter man, hvor går man hen og hvad er det helt præcis, der vil få verden til igen at vågne, menneskene til at tå op?

Mads Arvesen finder svaret i en fortælling af Michael Ende, *Momo*, linjerne "Tid er liv. Og livet bor i hjertet." Den bliver kodeordet for resten af romanen.

For det er netop hjertet, Verdenshjertet, der er gået i stå, og for de der har læst bogens forgænger, *Verdenhjertet*, ved vi, at Verdenshjertet er fanget i en kælder i Espergærde, hos den forstyrrede kardiolog Magnus Svendsen.

Så Mads pakker rygsækken, sætter kursen mod nord og får snart følgeskab af en kat.

Undervejs åbenbares små håb, bevægelser i stilstanden. Et blad der flimrer i øjets kant, en humlebi der brummer et halvt sekund, for så igen at tie.

Håbet i Viggo Bjerrings univers er helt konkret. Det er stanken af en hundelort, en tørstig kat, en blomst. Det er en halv pose Sismofytter, en dåse syltede pærer. En lyd langt borte. En sitren, en summen.

Om det lykkes at genstarte verdenshjertet, og dermed virkeligheden, skal jeg lade være usagt. Men Bjerring er en mester i sanselige fremskrivninger. Man *mærker* ensomheden stige op fra papiret, ikke i form af abstraktioner, men i kraft af helt konkrete tableauer:

som da Mads får øje på søsters stivnede krop i en kælderskakt. Eller beskrivelsen af en fugl, der hænger på himlen, ubevægelig og med spredte vinger:

"Et par meter over hustaget hang solsorten. Hvad jeg ikke havde givet for at se en fugl flyve gennem luften. En summende guldsmed. Eller bare en flue."

Viggo Bjerring forener i *Hjertets geometri* det filosofiske og politiske med et hæsblæsende plot, som når han lader jægfortælleren kaste sig ud og ind i verdenshertet, som en anden Indiana Jones kaster sig over et grådigt dyr. Han giver også plads til et citat af Virginia Woolf, der indleder et af bogens kapitler:

"Fiction is like a spider's web, attached ever so lightly perhaps, but still attached to life at all four corners."

Og det er netop, hvad Viggo Bjerring med *Hjertets geometri* beviser. At nok er fiktion et spind, men dette spind er hæftet til livet. *Hjertets geometri* er muligvis det pure opspind, men samtidig er det fuldkommen virkeligt. Man genkender de fortravlede forretningsmænd forevige som skulpturelle saltstøtter. Kondiløbere stivnet i deres ellers ustopkelige jagt på evigt liv. (Tænk at dø sådan – med tungen ud af halsen).

Det er en klog og velskrevet bog, en tiltrængt bog også. Det er *Momo*, der møder Palle alene i verden. Det er Virginia Woolf, der møder Indiana Jones.

Det er på alle måder interessant.

Læs selv.

I
N
F
O

Viggo Bjerring: Hjertets Geometri

Ekbatana

2024

248 sider

Læs også

Hjertekammer-rock

Et sprog, der går over sine bredder

En smerte, der ikke skal være andres

Fremtidens feminisme er endelig på dansk!

Kærligheden i al sit brusende væsen

